

# Biciklitúra 2015

A reggeli 8:10-es találkozó a Keleti Pályaudvaron szinte már már a tanévbe illő iskolakezdés élményét hozta magával. Azonban ez esetben szerencsénk volt, hiszen a tanévzáró a múlt héten volt megtartva. Az ilyenkor megszokott csúcsforgalom néhány ember késését okozta, ahogy maga az Importancia is majdnem a vonat indulása után hozta vissza a tulajdonosának a GoProt. Ezek után a vonatunk kigördült a pályaudvarról Győr irányába, ahol az idei biciklitúra első programja volt, az Audi gyár látogatása, ahol közel 20 000 ember dolgozik. Sok érdekes dolgot megtudtunk a termelésről, például hogy ez a gyár látja el a vilá piacot Audikkal - kivéve a belső Ázsiait -, aminek az ára több kilométer gyaloglás volt, de mi rendíthetetlen fizikummal hasítottunk a robothegesztőkarok és a targoncák között. S közben állunkat leejtve bámultuk a fejünk felett elhaladó, félkész A8-asokat és TT-eket, melyekből szívesen kipróbáltunk volna néhányat. A következő napirendi pont a 30 km-re lévő szállásunk megközelítése volt, mely nem okozott fokozottabb nehézséget. Majd miután megérkeztünk Táp községben lévő plébániára, mely az aznapi szállásunkul szolgált, az osztályból egy páran neki láttak a vacsora elkészítésének, míg a többiek élvezhették a szabadidő munkától mentes aromáját, melyet kártyázással, focizással vagy beszélgetéssel töltöttek el. A chilis bab elkészülte után mindannyian asztalhoz ülhattünk és 30 km tekeréstől büszkélkedve fogyaszthattuk el a vacsorát, mely egy kis meglepetést is tartogatott: Osztályfőnökünk 30-adik és legidősebb osztálytársunk 18-adik születésnapjukat ünnepelhattük meg, egy Sport szelet névre hallgató sütemény kíséretében. A nap hátralevő része pakolással és tisztálkodással telt, majd egy rövid esti ima kíséretében tértünk nyugovóra.

A következő reggel borult idővel és záporosó kíséretével kimondottan jól indult, főleg miután megtudtuk, hogy a napi táv 55 km, s az időjárás még csak változni sem akart. Gyors reggeli után nekiláthattunk a szállásunk kitakarításának, mely nem vett igénybe komolyabb időt, így indultunk meg Csót irányába, szakadó esőben. Utunk során a túraszervezők hamar megelégtették ezt a múlni nem akaró időjárást és ekkor hangzott el a legveszélyesebb mondat: „Kell hogy legyen egy rövidebb út.”, ugyanis mindig volt egy rövidebb út, mely a mi esetünkben a sáros földutat jelentette. Az ilyen utaknak az a roppant nagy hátránya, hogy az erősen túlsúlyos hátsókerék akár 5 cm mélyen is belesüllyedt a talajba, ami a nyeregből való leszálláshoz, illetve a kerékpár tolásához vezetett, mely lássuk be nem igen célravezető. Ahol találtunk az út mentén egy maroknyi tetőt, mely alá akár az osztályunk több mint 80%-a befért, megálltunk és elfogyasztottuk a reggel csomagolt szendvicseket. Utunk hátralevő részén is elkísért a megalkuvást nem tűrő csapadék, amihez egy jelentős adag sár társult a biciklikén és a cipőkön. Miután sikerült az osztályfőnök urat lebeszélni a bakonybéli plusz kiruccanásról, elázva érkeztünk meg a szállásunkra, ahol a zuhany után a sáros és elázott holmik szárításával foglalkoztunk, majd megérkezett a vacsoránk, melyet habzsolva fogyasztottunk el.

Másnap sem maradtunk le a korai ébresztésről, azonban örömünkre nyoma sem volt felhőknek és a nap csak úgy szikrázott a reggeli komótos időben. Holmijaink egy része sikeresen megszáradt az éjszaka után és így kicsit jobb kedvvel kezdődött a nap. Reggeli elfogyasztása közben az osztályfőnök úr két lehetőséget vetett föl, az

egyik az az volt, hogy az egyik csoport, az „igazi piaristák” elmennek a tegnap kihagyott Bakonybélbe, ami plusz 25 km, majd onnan a pápai termálfürdőbe, míg a „kislányok” egyből Pápára mennek, bevásárolnak és ők úgy mennek el a fürdőbe. Az osztály nagy részét nem bántotta a lenéző „kislány” megnevezés, így ők a könnyebb utat választották, míg néhányan eljutottak Bakonybélbe. A fürdő igazi felüdülés volt fáradt lábainknak, ahol még olyan csúszdákat is kipróbálhattunk, mely méri a csúszási időt. A fürdőben elfogyasztottuk az ebédünket mely ez esetben egy kevés gyümölcssel volt megfűszerezve, majd olyan 6 óra magasságában elhagytuk a fürdő területét és megkezdtuk utunkat vissza, a nagyra becsült szállásra. A vacsorát ma is 7 órára hozták meg, így nem kellett a szégyellni a nullához konvergáló főzéstudásunkat. A vacsora után biciklimosás volt hátra és a megszáradt cuccok összegyűjtése, illetve felkészülni a következő napi 80 km-re.

Következő reggel a két nap alatt eléggé belakott és összekoszolt szállás takarítása, rendbe rakása miatt a tényleges elindulás csak késődélelőtt történt meg. Ebédidőig nem történt semmi érdekfeszítő, a nap hétágra sütött, és a terepviszonyok is kedvezőnek bizonyultak.

Az ebédet egy szép templomkertben terveztük elfogyasztani, azonban előtte egy hosszú és meredek emelkedő lohasztotta le azokban a reményt, akik gyomruk segélykérő szavára már szívesen megálltak volna enni. A véget nem érő szerpentin megmászása után csak le kellett gurulnunk a templomig. Az evés és pihenés a vártnál jóval hosszabb ideig tartott, ugyanis az egyik osztálytársunk kicsúszott a lefelé tartó út egyik kanyarában, és csúnyán összeverte magát.

Az utunk ezután Veszprémbe vezetett, ahol egy fagyizással dobtuk fel a hangulatot (kivételesen a költséghatékonyabb módszert választottuk, vagyis 4 emberenként egy doboz Carte d'or fagyi), majd egy bicikliúton legurultunk Balatonalmádiba, ahonnan már csak egy kis Balaton-parti szakasz választott el minket Alsóörstől, ahol a az utolsó szállás várt ránk. Alsóörson a Piarista üdülőben vertünk tábor estére, ahol Dragon tanár úr egy háromfogásos vacsorával lepett meg minket. Vacsora előtt néhány vállalkozóbb szellemű társunk leugrott fürdeni a Balatonba, aminek jéghideg vize nem volt túl hívogató. A vacsora pompás volt, amit egy (valami miatt:) lángoló szilvalekváros palacsinta koronázott meg.

Másnap már a túra utolsó napjának reggelén keltünk fel, majd egy hasonlóan kitűnő reggeli után összeszedelőzködtünk, és tartottunk egy kiadós strandolást, ami egészen ebédig tartott, amit ugyanott, a strandon fogyasztottunk el. Ezt követően felszálltunk a minket hazaszállító vonatra (hiszen mi még jó helyen szálltunk fel, a következő bringás csapat ottmaradt), így késődelutánra megérkeztünk Budapestre.

Összességében a túra jó hangulatú, vidám kerekedés volt.

Stróbl Dániel, Veress Bálint